

Halloween újragondolva

antológia

T. C. Lang
Ébredés
- részlet -

A harang utolsó kondulására vakító fényár tört rá egy hideg október végi napon. Mély álmából keltették az eddig biztonsága felett örökdő testvérek. A növekvő hold íves ablakon keresztül bevetülő sápadtezüst sugarai szokatlanul bizsergették, miután hosszú évekig pihent magányosan a sötétbe zárva, fekete bársony fekhelyén.

Tudta, hogy ha hozzá fordulnak, nagy dolog készül. Olyan, amivel századokkal ezelőtt kudarcot vallottak egykori segítői. De neki most ismét lehetősége nyílik beteljesíteni a végzetét. Érezte, hogy vékony a határ élők és holtak világa között, ám még nem eléggé. Közeleg az idő.

Az öt kör alakban körülvevő alakok féltérdre ereszkedtek és fejet hajtottak előtte, csuhájuk elfedte földbarna arcukat. Hatan voltak. A hetedik, a mesterük, egyre csak kántálta az általa jól ismert, ősi szavakat,

miközben két kezében tartva őt mindenki fölé emelte, hogy emlékezzenek hatalmára.

Egy hajlott hátú testvér felemelkedett, és a kopár kőfalhoz csoszogott. Határozottan benyúlt a tövében megbúvó ketrecbe, majd feléjük vette az irányt, hóna alatt egy csirkével. A szárnyas nyugodtan tűrte a szállítást, büszkén-békésen tekintett jobbra-balra. Nem ellenkezett, amikor a csuhás jobban magához ölelve megemelte a fejét, és egy éles késsel elmetszette a nyakát.

A csirke hirtelen vad vergődésbe kezdett, mintha nem akarná elfogadni az elmúlást.

Ismerős, kéjes érzés járta át, ahogy a fölé tartott állat meleg vére végigfolyt rajta. Mohón szívta magába az életerejét. A benne lakozó erő ébredezni kezdett.

[Olvasd el nyomtatott könyvben!](#)